

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Duval, Alexander.; ved N. T. Bruun ; Musikken af Mehul.

Titel | Title:

Joseph og hans Brødre i Egypten : Syngestykke i tre Acter efter Alexander Duvals lyriske Drama og Baour Lormians Sørgespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : paa ... Schubothes Forlag, 1813

Fysiske størrelse | Physical extent:

86 s.

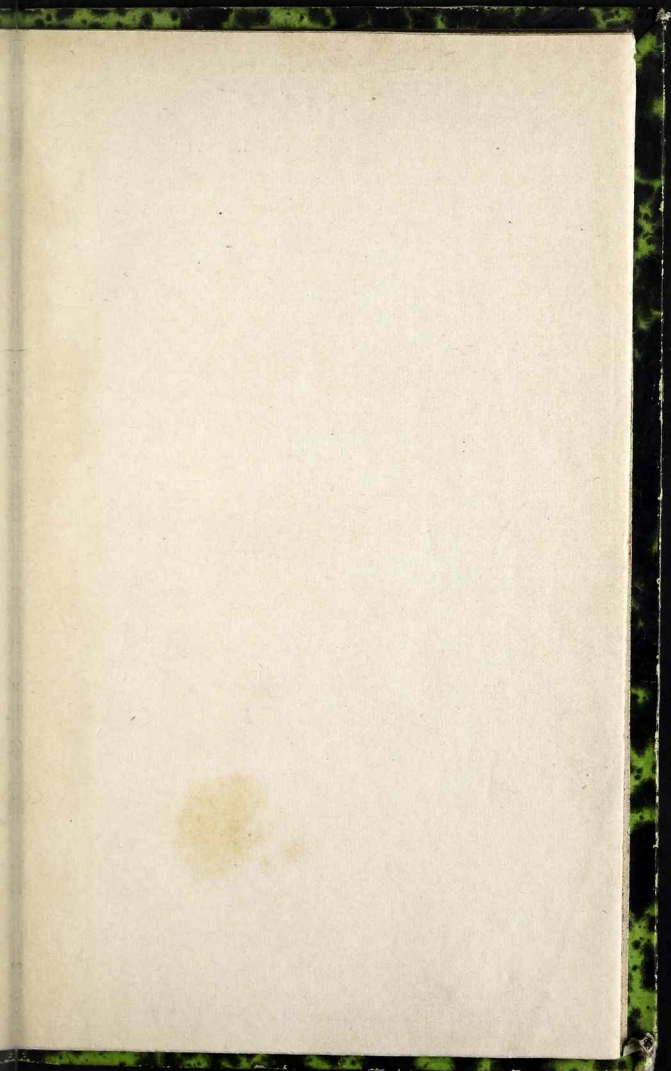
DK

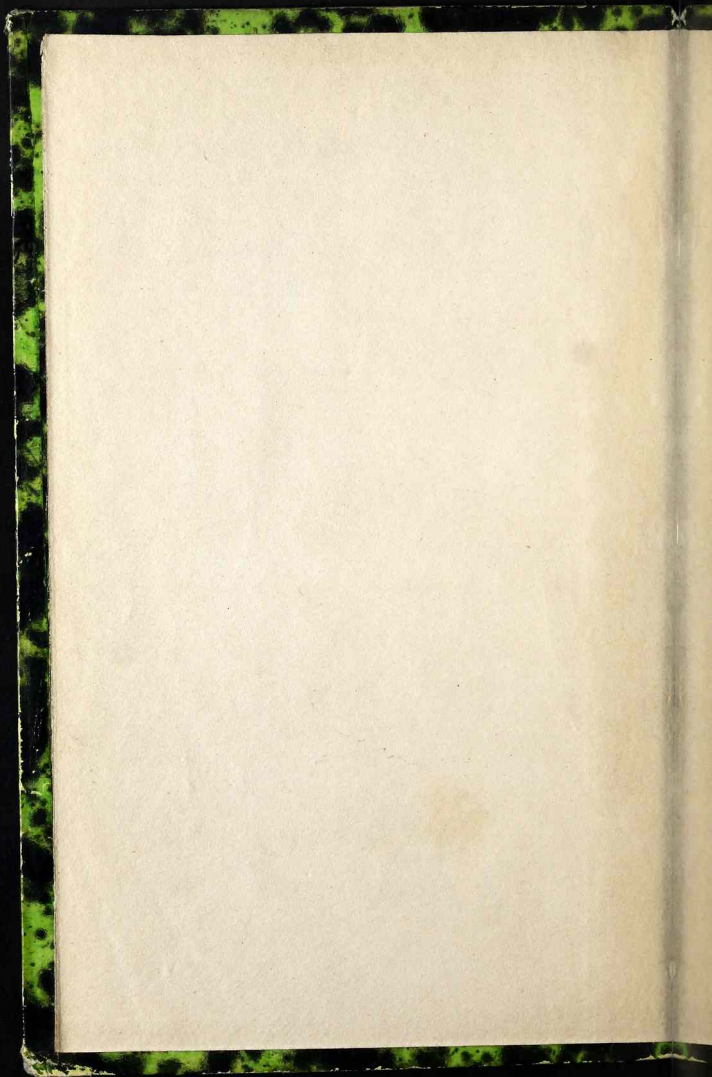
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

204

Joseph

og

hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter

efter

Alexander Duvals lyriske Drama

og

Baour Lormians Sørgeespil

ved

N. L. Bruun.

Musikken af Mehul.

Kjøbenhavn, 1813.

Paa Hofboghandler Schubothes Forlag,
trykt hos B. Breum.

Personerne :

Jacob, blind Elding fra Hebrons Dal.
Joseph, Minister i Egypten, Jacobs Søn.
Benjamin,)
Ruben,) Jacobs Sønner.
Simeon,)
Nephtali,)
Svø andre af Jacobs Sønner.
Utobal, Josephs Fortrolige.
Uzael, Egyptisk Officier.
Unge Piger i Memphis.
Egypter.
Hebræere.
Drabanter.

Handlingen foregaaer i 1ste og 3die Act i Josephs
Vallads i Memphis; i 2den Act paa en Glette uden
for Memphis.

Joseph og hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter.

Første Act.

Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs
Dallads.

Første Scene.

Joseph (allene).

A r i a.

Med sin Yndest omsonst Kongen mig overvælder,
omsonst jeg hvert Dnske kan naae:
mig at Riigdom og Magt mindre end Støvet giel-
der;
thi for min piinte Siel bittere Winder fremstaae!

Fædrene Dal! o, Hebrons elffte Enge!
 langt fra Eder i Dvaler vansmægted jeg længe:
 saa for Drakenens Storm Dalens Blomst boier sig.
 Elfste Jacob, min Fader! naar jeg laae ved Dit

Hierter,

kaldte Du mig Dit Haab, Din Trost mod Aldrens
 Smerte;

mig berøvet Du ældes i Taarer for mig!
 Brodre! ved Jer suldbragdes Brøden:
 kun I overgav mig til Nøden;
 I rev mig af min Faders Arm!
 Uden vilde Nag i Jer Barm
 I saae hans Graad, saae ham ængstet til Døden!
 I har fortient alt mit Had, al min Harm!
 Dog, trods al den Dval, som mig saarer,
 trods Mindet om Bloddaadens Dag,
 hvis nu I sølde Hiertenag,
 jeg dog tørdes ved Eders Taarer!

U d e n S c e n e.

Joseph. Utobal.

Utobal.

Hvorledes, ædle Herre! steds nedstunken i den
 ne mørke Lungfindighed? Hvo tør haabe at være

lykkelig, hvis den store Elephas ikke er det? Som Pharaos første Minister deler Du hans Vælde med ham. Din vise Forstigtighed har frelst Egypten fra Hungersnød. Rigets Store ære Dig; Kongen elsker Dig, og Folket tilbeder Dig; Hædersbeviisninger, som hidtil vare Kongerne allene forbeholdne, ydes Dig; og i Morgen vil Du fra en Triumphvogn kunne overskue alle de Lykkelige Du har skabt rundt om Dig.

Joseph. Det er sandt: Egypterne skylde min Omhu, at de nu kunne leve i Overflod. Men, fiere Utobat, leve der ikke andre Mennesker under andre Himmelegne?

Utobat. Skal da deres Nød saare Dit høimodige Hierte? Er det Dig paalagt, ædle Herre, at vaage over Alverdens Held og Frelse?

Joseph. Jeg seer, Utobat: enten er Du uvibende om min Skiebne, eller Du anstiller Dig at være det.

Utobat. Jeg veed klot, at Du, oplyst ved en Gud, som er ubekjendt paa Nilens Bredder, forni har siden forudsagde Pharaos den Skiebne hans Rige havde i Vente. Din Viisdom forekom ham saa stor, at han skienkede Dig sin Ring, at han tillagde Dig Navnet Elephas, og overantvordede Dig Omhuen for sit Rige.

Joseph. Hvad! Du veed ikke, at jeg er født

og baaren mellem Hebræerne, og siden blev ført til dette Land? Glemte mellem en Flok andre Slaver, Offer for en Qvindes forhadte Troløshed, vansmægtede jeg adskillige Aar i et gyseligt Fængsel, og befriedes ikke deraf, uden for at stige til den høieste Hæder.

U t o b a l. Det var mig ubekendt, ædle Herre.

J o s e p h. Velan! saa erfar da min ulykkelige Skiebne: jeg er udsprungen af et Blod, som man ikke i dette Land kan kalde berømmeligt, thi den jeg flyder Livet er en af de Hyrder, hvis talrige Hiorde bedække Floden Jordans Bredder. Min Faders Navn er Jacob. Han er Sønesøn af Abraham, og, ligesom hans Stammefader, erhvervede han sig ved sine fiendne Dyder Rettigheder til Himmelens Naade, og sluttede, som Abraham, Pagt med Herren. Tolv Børn udgjorde hans Slægt. Jeg var den ældste af hans høitelskede Rachels tvende Sønner. Jacob elskede mig inderlig; dette valde mine Brødres Misundelse, og, uden at fortiene det, paadrog jeg mig deres Had. Dets Virkninger skal Du nu erfare.

R o m a n c e.

I.

Min fiortende Aar kun jeg skued;
mine Brødre fulgte jeg fro.

I mit Hierte Kierlighed lued!
 hvor kan et Barn paa Fiendskab troe?
 Vi i Sichems yndige Dale
 græssed Hiorden ved Kildens Bred:
 jeg var Barn i Gierning og Tale
 og Lammet liig i Frygtsomhed.

2.

I Ly af tre Palmer jeg knæled;
 fromt til Himlens Herre jeg bad!
 Mine Brødres Hierte bestieled
 kun mod mig Arme Hævn og Had.
 I en Afgrunds fugtige Giemme
 kasted de deres Brøder ned;
 Intet hialp min klagende Stemme,
 min Graad og min Ufflydighed!

3.

Der laae jeg, og ventede Døden;
 men sig Sorg kan vende til Held;
 ei de Grumme fuldbragde Brøden:
 de solgde mig for Guld som Træl.
 Mens med vild og rovgierrig Glæde
 de besaae det dyrtkøbte Muld,
 jeg min Fader maatte begræde,
 og dem, som solgde mig for Guld!

Utobal. Hvorledes, ædle Herre? og fra den Tid af, da Du nyder Pharaos Gunst, da Din Haand udstrækker sig over den ganske Verden — i al den Tid har Du ikke taget Hævn over disse Troloste?!

Joseph. Utobal! de ere mine Brødre.

Utobal. Din Gud har vist straffet dem. Den Hungersnød, som ødelægger hele Verden —

Joseph. Grusomme! betænk Du, at de opholde sig hos min gamle Fader? Langt fra at forsøge deres Dvaler, har jeg endogsaa vidst at lindre dem. Ved mine Lønbud har jeg bragt Overflod i Canaan; men Du veed det, fiere Utobal: mine Fiender ere misundelige over min Ophjælp og det Gode jeg har virket; paa nogen Tid have de hindret Pharaos fra at ansee alle Ulykkelige som sine Undersaatter; — fra det Dieblik, da han forbød vore Kornvarers Udsælsel til vore lidende Naboer, vansmægter min hele Slægt som et Rov for Nød og Hunger; maaskee ligger min gamle Fader i dette Dieblik og sukker efter en Bid Brød, som ingen rækker ham! maaskee er han allerede segnet under Hungerens Rædsler! — O, denne Tanke afpræjler mig blodige Taarer! —

Utobal. Ædle Herre! berolige Dit Sind! —

Joseph. Min Beslutning er fattet. Utobal, Du maa uførtøvet reise til Hebrons Dal; Du maa

opsøge ham — al! dersom han endnu er i Live! Du maa sige ham, at han skal komme hertil med sin Slægt, sine Tyende og sine Hiorde. O! holdt ikke et heelt Folks Skiebne mig tilbage i disse Egne, da vilde jeg for længe siden have ileet og styrtet mig for hans Fodder! — Men, Timen nærmer sig, da Almuen samler sig paa Torvene, og venter med Længsel paa den Hielp, hvortil min aarvaagne Dmhu i Tidde vidste at gjøre Udveie; jeg iler didhen, hvor Pligten kalder mig. Bliv Du her, kiere Utobal; lad Dine Trælle og Dine Kameler samle, og kom ihu, at mit Livs Lykke maa skee beroer paa Din Iver. (Han gaar).

T r e d i e S c e n e.

Utobal

(allene).

Hvilket Hierte! hvilke Dyder! Ja, sikkert er det en Gud, som indskyder ham, thi fra den Tid af han behersker Egypten, Isfaliggiores Landet paa eengang ved Retfærd, Ustyldighed og Fred! Men lad mig ile at efterkomme hans Befalinger, og usortøvet —

Fjerde Scene.

Utobal. Azael.

Azael.

Herre! en Skare Fremmede begjære at tale med Cleophas. Det er forgiøves, at jeg har nægtet dem Udgang; de ville ikke forsoie sig bort fra Palladset.

Utobal. Hvad ville disse Forvovne da?

Azael. Jeg veed det ei. De synes meget ulykkelige; deres Dragt rober Fattigdom, og mine Uflag bringe dem til at sukke og græde.

Utobal. Hvor ere de fra? hvad hedder deres Føbeland?

Azael. De sige, de ere Hebræere, og komme fra Canaan.

Utobal (ivrig): Fra Canaan? Gaae! før dem ind i dette Værelse! Lad enhver vise dem al mulig Agt og Værdighed. (sagte): Hvilken Lidende! — (Azael gaaer). — Jeg maa strax ile hen og underrette Cleophas. Jeg skal stille hans Urolighed, og bringe ham det søde Haab, at han maaskæ snart skal erfare sin Faders Stiebne. (Utobal gaaer).

Femte Scene.

Uzael. Simeon. Ruben. Nephthali (og
syv andre af Josephs Brødre).

Uzael.

Beroliger Eder, Fremmede! Den store Cleo-
phas bevilger Eder en Samtale. Tøver her; han vil
snart komme. (Uzael gaaer).

Siette Scene.

Jacobs ti Sønner.

Ruben.

Ja, mine Brødre! lader os sætte vor Liid til
vore Fædres Gud. Den store Cleophas, Han Egyp-
tens Belgierer, vil vist skienke os et Fristed her i dette
Land, som uagtet sin Ufrugtbarhed endnu har Lykken
i sit Skiod.

Nephthali. Ja, Herren selv sagde til vor
Fader i det Dieblik han offrede paa Pagtens Steen:
„Jacob! i Egypten skal Du see Enden paa Din Elen-
dighed.“

Simeon. Og jeg — just her i Egypten søger
jeg alle Samvittighedens Piinsler!

Rube n. Hvorfor er Du mere uheldelig her end andensteds?

Simeon (i en sagtere Tone til sine Brødre):
Var det ikke til dette Land, at Joseph — ?

Nephtali. Hvordan! Siedse tænker Du paa den uheldige Joseph! Gud har vel tilgivet os, siden han har ført os til dette gæstlige Land.

Simeon. Nei! Herren har unddraget Jacobs strafværdige Sønner sin Beskyttelse.

Nephtali. Er Du da ikke selv Vidne om hans Misgunst? Han frelser os fra den Hungersnød, som hærger og ødelægger Canaan.

Simeon. Det er mig — det er Eder Alle, som have forvoldt den Elendighed, hvorunder Menneskeslægten maa sukke!

Rube n. Hvad Forbrydelse have vi da begaaet?

Simeon. Derom spørger Du, Ruben?! — og dette Spørgemaal gjør Du Simeon?!

Nephtali. Men hvad da? Skal en eneste Feil forgifte vort hele Liv?

Simeon. At misbruge Etyrken og det overlegne Antal imod Uheld og Ungdom: det kalder Du en Feil, Nephtali? O, dersom det kun er en Feil, da tvinger den paa mit Hierte som en Misgierning, og forgifter alle mit Livs Dreblikke!

Ruben. Berolige Dig, Simeon! i Navn af vor Gud, som tilgiver!

Nephtali. Ved vor Faders sneehvide Iffe, han, som vilde forbande os Alle! —

Simeon. Naar I ræddes ved at see mine Samvittighedsnag bryde frem, hvorfor have I da ført mig til disse Egne, der minde mig om min Misgjertning? Hvi forlode I mig ikke i Sichems Dale? Hvi lode I mig ikke blive et Klov for Hungersnød og Fortvivlelse!?

Ruben. Utafnemmelige! Du bebreider os vort broderlige Venfkab!

Simeon. Jert broderlige Venfkab? det skulde I have viist mig i hiin uslykfalige Time, da jeg ved mine trolose Raad valde Jeres Avind mod den dydige Josef!

Nephtali. Du har seet mig begræde hans Skiebne; ja — tilgiv mig det! — jeg har endogsaa forbandet Dig, Simeon!

Simeon. Og hvad formaæde Din Forbandelse? den Evige havde allerede ramt mig med sin Skædet for at forbande mig, skulde Du have giennemboret mig med den samme Dolk, hvormed jeg vilde myrde Josef!

Nephtali. Var Du ikke min Broder?

Simeon (med Smertens Vægt): Var Joseph ikke min?!

Ruben. O Simeon! hvor dybt Din Kummer boier os til Jorden!

Nephtali. Simeon! kom til Dig selv!

Flerstemmig Musiknummer.

Simeon

(i Vildelse):

Nei! nei! Gud sig ei vil forbarme!
 sig Hævnen, liig Slangen, om Synderen snoer:
 her paa min Pande i sin Harmes
 præged Asherrens disse Ord:

„Flyer, Jordens Born, flyer en Forbryder!

„han ei Frende har eller Ven!

„hans Faders Sukke høit gienlyder:

„Morder! giv mig min Son igjen!”

Brødrene

(omringende ham):

Simeon, tie! dæmp dog Din Klage!

Broder! stil Din nagende Harm!

Simeon.

Kan jeg bringe Joseph tilbage!?

Brødrene.

For hiin Stund et Dække Du drag!
 at! Du sønderlider vor Varm!

Simeon.

Naar for mine Nøg at forfølge
 jeg mine Børn omfavne vil,
 mig Hævnerens Tordner forfølge
 selv i deres Arm, i det barnlige Smil!
 Min Dval deres Kierteegn ei lindrer!
 hvert Kys om min Straf mig erindrer!
 Jeg hører min Samvittigheds Strig!
 Min Utkoms Træk mig hoit tilraabe:
 „Grumme Søn! til Din Straf Dine Børn kal
 lign Dig!”

Brødrene.

Paa Naadens Gud Du trøstlig haabel

Simeon.

Paa mig hviler tungt Hævnens Arm!
 mig straffer Herren i sin Harm!

Brødrene.

Kom os ihu! huff paa Din Fader!
 Sat Mod og Haab! Dig Gud forlader!

Din dybe Anger, Dine Nag
vil mildt afvende Hævnen's Slag.

Simeon

(fortvivlet):

Jeg blier for dømt paa Dommens Dag!

(Man hører en Fanfare).

Ruben.

Iys! lytter til!

Brødrene.

Iys! vær stille!

See, Kongens Vagt alt nærmer sig!

Vi for Ministren træde ville.

Forbarm Dig, Simeon! vær stille.

Simeon.

Naar Himmelens Hævn rammer mig,
o Gud, kan jeg da tie stille?

Brødrene

(knælende omkring ham):

Skal vi i Støvet da knæle for Dig?

Du gjør Din Slægt ulykkelig!

Iys! stille!

(De reise sig. Uzael kommer ind mid Drabantanter under Musiknummerets sidste sex Tacter).

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige. Uzael. Drabantanter.

Uzael.

Fremmede! Cleophas nærmer sig. Viser ham den Grefngt, som den ganske Menneskeslægt skylder ham. Mindes, at han forestiller den store Konge, hvis fasteste Støtte han er. Voier Eder i Støvet for hans Vælde. — Han kommer.

A t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Joseph (med) Utobal (og) Følge.

Utobal

(sagte til Joseph):

Ja, Herre; det er disse Fremmede, som kalde sig Hebræere.

Joseph.

B

Joseph. Hvor deres Uafsyn sætter mit hele Hierte i Bevægelse! Gud! om jeg blandt dem skulde gienkiende nogle af mine Brødre!

Ruben. Herre! vi omfavne Dine Knæ.

Joseph (gaaer henimod dem). Fremmede! reiser Eder. (vendende sig til Utobal): Hvad seer jeg!? Utobal! mine Dine bedrage mig ikke: det er mine Brødre.

Utobal. Er det muligt!?

Ruben. Du seer Ulyksalige for Dig, som komme i et heelt Folks Navn, for at paakalde Din Bistand.

Joseph (sagte til Utobal): Dette er Ruben, den ældste af mine Brødre.

Nephtali. Søner af en ringe Hyrde, kien-
de vi ikke Riigdomme. For Dine Fodder nedlægge vi
det Kaffbareste vi eie. Vilde Herre! vil Du forsmæe
den Virak og Rogelse, som vi ved vore Høitider bræn-
de til Herrens Pris?

Joseph (sagte til Utobal): Det er Nephtalis
Nest. Han var den Æneste, som fældede Taarer over
min Skibne.

Utobal (sagte til Joseph): Vilde Herre! skil
Din Sindsbevægelse!

Ruben. Menneffeslægstens Belgjører! o, Du
hvis vise Narvaagenhed har frelst alle Egyptens Folke-

slag, vil Du tilgive os, at vi ved Rygtet om Dine Dyder have tryet til disse Egne? *U!* Hebrons Land, Dothaims Slette, Sichems Dale, alle disse skionne fordum saa rige Egne ere slagne med Ufrugtbarhed! Hungersnøden udrydder hver Dag Herrens Børn. Israël nødes til at forlade sit Fædreland og det Altet hans Hænder havde teist til den Eviges Ære!

Joseph (sagte): *D*, uløksalige Land! (hoit): Hvorledes? Eders hele Folk har begivet sig til Egypten? Og hvilke ere Eders Udkomster til Pharaos Belgjorenhed?

Ruben. Dem Ulykken skienker. *U!* forskyd ikke Jacobs Børn!

Joseph. Jacob er da Eders Faders Navn?

Ruben. Ja, Herre. Denne ærværdige Dsding, ligesom Du, elsket af et heelt Folk, er hengiven i sin Ulykke, priser Herren, elsker sine Børn, og gjør Alt for Menneskenes Lyksalighed!

Joseph (sagte): *D*, min Fader!

Nephtali. Himmelens Misfandhed har bevaaret hans Dage for hans Børns Held.

Joseph (sagte): *D*, min Gud! jeg takker Dig!

Nephtali. Uden at formindske hans Sielkraft

Har hans høie Alder blot svækket hans Sandser. Al!
han kan ikke mere see sine Børn!

Joseph. Men hvorledes har I kunnet forlade
Eders Fader? levne ham uden Støtte i Eders ulykkeli-
ge Land?!

Ruben. Vilde Herre, Jacob er fulgt med os.
Vor Gud tillod det.

Joseph. Hvorfor seer jeg ham ikke her? Have
I ladet ham blive ene?

Ruben. Vor yngste Broder, Benjamin, viger
aldrig fra hans Side.

Joseph (lagte til Utobal): Benjamin! dette
Barn, hvis Billede nu maler sig for min Siel! —
Nei, mit Hjerte har Nøie med at rumme sin Fryd!
(høit): Saaer jeg snart Eders Fader at see?

Ruben. Ledsaget af vore Huustroer, vore
Børn og Tyende giennemvandre han endnu Drakenen.
Vi holdt det for Pligt, Herre, at ile i Forveien, for
at anraabe Dig om Din Beskyttelse for hans heie
Slægt.

Joseph. I skulle erholde den, Jacobs Søn-
ner! Ja, hos mig skulle I erholde et Fristed.

Ruben. Du tillader os da, Herre, at opstaae
vore Telte paa den Slette, hvorfra man overskuer det
vældige Memphis?

Joseph. Fremmede! Jeg skal selv sørge for

Eders Fornødenheder. I skulle erfare hvor høilig jeg ærer Alderdommen og Ulykken.

Ruben. O, Herre! vor Erkiendtlighed — (Alle Brødrene synke paa Knæe for ham).

Joseph (rørt): Reiser Eder, mine Br — (af sides): Utøbal, hvilket Dieblik! Hvad jeg føler —
— (høit): Mine Br — Fremmede, reiser Eder! —
Men, siger mig: Skal jeg skue alle Jacobs Søner? Har Eders ærværdige Fader ingen havt, hvis Lab han begræder? —

Nephthali. Jo, Herre: Døden har berøvet os vor Broder Joseph?

Simeon (vaagnende op af sine Drømmerier, som i Billedse): Hvo taler om Joseph?!

Joseph (sagte): Det er Simeon! — En ufriavillig Gysen foer igiennem mit Jnderste!

Simeon (trædende heftig frem): Nei, nei! det var ikke Døden, som berøvede os ham. Han lever, det haaber jeg; det er den eneste Trøst jeg har tilbage!

S i n a l.

Joseph

(med Rædsel):

U! jeg med Rædsel paa ham seer!

Utobal.

Siig, ædle Herre, hvad der er!

Joseph.

Alt mæler mig hans vilde Harm!

Ruben, Nephthali (og siden) alle Brødrene
(ængstelige til Simeon):

Dit Hjertes Nag Du, Broder, styre!

Joseph

(som før til Utobal):

Seg kiender ham! Han, det Uhyre,
løstet Dolken imod min Barm!

Utobal.

Herre! viis Din Ven det Uhyre,
som angreb Dig med Morderarm!

Ruben og Nephthali

(affides):

Dødens Angst er i vor Barm!

Joseph.

(til Utobal, affides pegende paa Simeon):

Dit Die ham ei kan miskiende;

see paa hans Pande Brødens Træk;
 Gains Tegn vil ham evig brænde!
 hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Ruben og Nephthali
 (til Simeon):

Broder! forjag Din vilde Skræk!

Utobal
 (betragtende Simeon):

Jeg i hans Blik seer Brødens Træk;
 hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Simeon.

Ei til Herren tør jeg mig vende!
 see i min Siel Fortvivlelsens Skræk!

Brødrene
 (affides til Simeon):

Store Gud! giv Dig ei tilkiende!
 Tving Dine Nag og dølg ham Din Skræk!

Joseph
 (affides):

Gud! mig hans Syn indjager Skræk!

Sammens

Simeon

(affides):

Grunt martres jeg af Nag og Skræk!

Joseph

(affides):

Men min Frygt jeg forjager!
han min Broder dog er;
og hvis Anger ham nager,
jeg hader ham ei meer.

Utobal

(affides til Joseph):

Du Din Frygt maa forjage;
her i Tryghed Du er!

Brødrene

(til Simeon):

Sammens

Du Din Skræk maa forjage!
vogt Dig, man ei den seer!
Bed Broden at opdage,
uden Redning vi er!

Simeon

(affides):

Ak! de Qvaler mig nage

tør jeg ei trykke her!
o Himmel! men min Plage
mig følger hvor jeg er!

Joseph

(affides):

Nu Hjertet beroliget er!

Utobal

(affides til Joseph):

Tusind Gudsler ham nage;
Du ham angerfuld seer!

Joseph

(til sine Brødre, med Værdighed):

Eders Fader imøde vandrer,
og ham forkynder i mit Navn:
at sig hans Sorg til Held forandrer
ved et Fristed i Bennesavn.

Alle Brødrene

(henrykte):

O! for Israel hvilken Lykke!
see vi da Enden paa vor Nød?
skal Jammer os længer ei trykke,
med hver en Qual, med Hungersdød?

Joseph

(med Glædestaarer, til Utobal):

Hører Du, Ven? Gud, hvilken Lykke!
min Fader kan jeg give Brød!

Chor af Folket (udenfor).

Hil Ham, som os frelsede fra Nød!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Utobal

(til Joseph):

Hør de Frelstes Takkeraab lyde!
o, hør deres jublende Røst!
hvor denne Stund Din Siel maa fryde!
Lad Hjertets Dffer de Dig lyde
Dig skienke Selvbevidstheds Trost!

Chor.

Hil Ham! Menneskeslægtenes Tre!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Joseph

(til Utobal):

Du maa mig behjelpelig være
i at lindre min Faders Nød.

Utobal
(til Joseph):

D, troe: denne Pligt er mig sød!

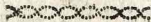
Brødrene
(indbyrdes til hinanden):

Fat Mod og Haab! I trygge være!

Elephas ender al vor Nød.

Hil Ham! Menneskeslægtens Vre!

Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Med Brevet udenfor:
Med Brevet udenfor:

A n d e n A c t.

Skuepladsen forestiller en stor Slette; i Baggrunden sees Murene af Byen Memphis. I Forgrunden Telte, blandt hvilke det forreste, som er lukket, udmærker sig ved Pragt. Det er Nat.

F ø r s t e S c e n e.

U t o b a l. J o s e p h.

J o s e p h.

Utobal, lad mine Drabanter holde Vagt heromkring, og forebyg, at Indvaanerne af Memphis skulle komme her og forstyrre Hebræerne i deres Gudsbetjelse.

Utobal. Herre, Dine Befalinger skulle efterleves. — Men, bør jeg lade Dig ene her imellem disse Fremmede?

Joseph. Du veed, at for mig ere de det ikke.

Utobal. Men, Herre, kan Du finde Wei i Nattens Mulm og Mørke? Denne Leir, som i Hast er bleven opstillet —

Joseph. Overlad Du mit Hierte at føre mig til min Faders Telt.

Utobal. Din Faders Telt er Dit eget, ædle Herre. — Jacob er langt fra at formode, at han hviler paa de prægtige Hynder, som ved vore Høitider ere hans Søns Leie.

Joseph. Hvad Priis sætter han paa Kongernes stolte Pragt? Han agter blot Skaberens Herlighed og sine Børns Lykke. En sød Gysen bringer allerede mit Hierte til at banke! — Ja, Haabet om snart at see ham igien —

Utobal. Søg at være Herre over Dit Hierte. Selv Glæden kan have sorgelige Virkninger, og Din Fader, som er svækket af Alderdom og Sorg — Die i det mindste med Dpdægelsen, indtil I ere komne tilbage til Dit Pallads, hvor —

Joseph. O, men kan jeg standse mit Hiertes Udbrud saalænge!? Utobal, iil tilbage til Memphis. —

Utobal. Ædle Herre, glem ikke, at Triumfstoget venter Dig ved Solens Dpgang. Alt er i Beredskab, og det erkiendelige Folk, som brænder

af Længsel efter at fryde sig ved sin Velgjørers Na-
syn —

Joseph. O! hvor byrdefulde ere disse Hæders-
beviisninger mig ikke i Dag! Nu kiender jeg kun een
Lyksalighed: den, at være indsluttet i min Faders
Arme! Men Tiden gaaer; iil, Utobal, og kom
tilbage saasnart det gryer ad Dag. (Utobal
gaaer).

Anden Scene.

Joseph

(allene).

Saa skal jeg da atter see den ærværdige Olding,
som fra min spædste Barndom har viist mig saamegen
Kiærlighed! — O, Jacob! snart skal Din elskede
Søn hvile ved Dit Hierte. — Men kan jeg ogsaa mod-
staae min Dmhed? Det maa jeg! Men hvad seer
jeg? det prægtige Telt, som skinner i Mørket —
ja, det maa være Jacobs natlige Ly. Jeg vil gaae
derind! jeg vil kalde paa ham! O ja — (han
standser). Men dog nei! skal jeg forstyrre min Fa-
ders Hvile?

T r e d i e S c e n e.

Simeon. Joseph.

Simeon

(uden at see Joseph):

Alle Jacobs Børn slumre i Fred. Jeg allene,
 jeg vaager. — O Simeon! den Eviges Haand hviler
 tungt paa Dig!

Joseph (ved Teltet, uden at høre Simeon):
 Jeg vil formaane ham til at tilgive mine Brø-
 dre.

Simeon (som før): Jeg frygter for ethvert
 menneskeligt Afsyn! Jeg troer uafsladelig at høre en-
 hver bebreide mig min Misgjerning, og imod min
 Villie vil min skrækkelige Hemmelighed stedse trænge
 over mine Læber!

Joseph (som før): O Simeon! Du er den
 jeg beklager meest!

Simeon (lyttende efter): Simeon?! nogen
 kalder paa mig! Jeg maa lytte efter.

Joseph (som før): Forgives vil Du flye for
 Dig selv; Du bærer Din Straf i Dit Hjerter.

Simeon. Ja, ja! mine Samvittighedsnaag
 sønderknuse mig!

Joseph (som før): Josephs Billede staar nu
uafsladelig malet for Din Siel, og forfølger Dig som
en Hævnens Engel!

Simeon (gaaer henimod Joseph): O, hvem er
Du end er, som læser i Forbryderens Hierte, aaben-
bar ikke min Misgierning!

Joseph. Hvem er her?

Simeon. Nævne Du ikke Simeon? talde
Du ikke om mine Samvittighedsnag?

Joseph (gientkiendende Simeon): Ulyksalige!
det er Dig?

Simeon. O, jeg beder Dig — jeg bønfallder
Dig: siden Du veed min Siels Hemmelighed, o,
saa røb den ikke for nogen! Jeg vilde forfærde hele
den levende Natur!

Joseph. Ulyksalige Simeon!

Simeon. Dølg den især for min Fader: —
det blev hans Død!

Joseph. Vær rolig; Du har ingen Fiende i
mig.

Simeon. Du maa være en af Herrens Ud-
valgte, siden Du har kunnet giætte en Forbrydelse,
som nu i femten lange Aar har martret mig Dag
og Nat!

Joseph. Ak! Din Ulykke rører mig, og af-
præffer mig Taarer!

Simeon. Jeg, jeg græder ikke mere. Læder har Gud ogsaa berøvet mig. Mine Dine ere tørre, og mit Hjerte brænder!

Joseph. O, Simeon! hvort jeg ynter Dig!

Simeon. Nævn mig ikke. Min dydige Fader hviler i dette Lelt. Hans Søn Benjamin sover ved hans Fodder. Besmit ikke dets Dren med en Forbryders Navn.

Joseph. Hvordan! tør Du ikke mere komme for Din Faders Dine?

Simeon. Nei, hans Nærværelse forøger mine Qualer. — Kun om Natten, naar han slummer, kommer jeg og betragter hans ærværdige Ansigt. Saa snart Dagen bryder frem, tæper jeg til Stovens Mørke, liig en glubende Tyr.

Joseph. Men hans Ord kunde dog trøste Dig.

Simeon. Nei, nei! han vilde tale til mig om Joseph! —

Joseph. Om Joseph?

Simeon. Ja, om min Broder, som jeg har opoffret til mit Had!

Joseph. Saa Tiden har da ikke mildnet Dine Nag?

Joseph.

6

Simeon. Her lider jeg mere end nogen sinde! Her forfølger Josephs Slikkelse mig allevegne! Min levende Huskommelse forgifter hvert Dieblik af min Tilværelse med Fortidens gruelige Minder! Jeg seer ham, den skønne Ungling! hans Faders Fryd og Stolt-
hed! — jeg seer ham i Sichems Dale, hvor han fulgde efter vore Hiorde — (med stigende Lidenskab og Udtryk): — jeg seer endnu Stedet, hvor han knælede under de tre Palmetræer, hvor jeg styrkede hen over den Bedende som Ulven over Lammet! — Jeg hører hans uhyldige Skrig! (han raaber): Min Fader! min Fader! frels mig! — (Overgang, hvori Simeon vender sig henimod Teltet): Uforsigtige! om han havde hørt Dig! — Iys! Fille! stille! Jacob slummer endnu!

Joseph. Ulyksalige! — Hvor Din Tilstand er skrækkelig! Men Dit Hierte føler Unger, Joseph vil tilgive Dig! — Ja, snart vil Himlen — Simeon, kom! forlad mig ikke. Det er en Vens Ven — en Ven, som skal kunne trøste Dig!

Simeon. O, Din Røst trænger til mit Inderste! — den skienker mit Hierte en Smule Lise. — Ja, i dette Dieblik føler jeg mig mindre ulykkelig. O, Alnaadens Gud! dersom jeg kunde græde! — — Men Dagen begynder at geyt. Snart ville mine Brødre med brændende Bønner komme.

Her og prise den Evige: jeg maa forlade dette Sted.
(Man seer Dagstyret i Baggrunden).

Joseph. Hvorfor vil Du ikke bie og foreene
Din Lovsang med deres?

Simeon. Nei, mit Hierte er straffskyldigt.
Herren vilde forkaste min Bøn: forkastede han ikke
Gains Offer? — (Jacobs Test oplyses af Dagstyret).
— Men hvad seer jeg!? — Nu er det forst, at Dæ-
gens Lys lader mig skielne — O Gud! jeg tager ikke
feil! —: paa denne prægtige Dragt, paa dette mil-
de Ansyn gienkiender jeg Israels og Mennekeslægten
Belgiører! O, Herre, Du veed min Misgierning,
men lad den ikke vække Din Harm imod min Slægt!
Lad ikke Vægten af min Brøde falde paa den! For-
barm Dig over min utydsalige Fader! Tilgiv alle mine
Brødre! lad mig allene flye Dit Ansyn! Den Evi-
ges Hævn naaer mig nok, og hans Retfærdighed ven-
ter mig i Helvægenes Dde! (Han styrter ud).

F i e r d e S c e n e.

Joseph

(allene).

Simeon! bliv! — Han hører mig ikke. — Dog,
min Dmhu skal snart give ham hans Sindsro tilbage.
— Dagen vover, og —

Lovsang af Mandes Stemmer.
(udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!
Hent vore Aagre Frugtbarhed!
Viis, at Du ei os forlader!
Naadigen smil til os ned!

Joseph. Jeg hører min Stammes Morgens-
sange; o, hvor inderligt de røre mig! de gjenkalde
mig mit Hjertes første andagtsfulde Følelser!

Lovsang af Fruentimmerstemmer,
(som før, udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!
Hent vore Aagre Frugtbarhed!
Viis, at Du ei os forlader!
Naadigen smil til os ned!

Joseph (veemodig): O, Du min Barndoms
lykkelige Liid! —: jeg blandede min Stemme med
mine Brødres! (han lytter efter i levende Sindsbe-
vægelse).

Lovsang af begge Køn,
(som før, men nærmere):

Israels Gud! Du al Forderigs Fader!

skienk vore Aare Frugtbarhed!
 Viis, at Du ei os forlader!
 Naadigen smil til os ned!

F e m t e S c e n e.

Joseph. Benjamin.

Benjamin

(kommer ud af det forreste Telt, men uben at drage
 Forhængen tilside):

Mine Brodres Sange gientone i disse Egne, som
 ere mig ubekjendte. Min Fader slumrer endnu. —
 Sov i Fred, Israel! et gæstmitdt Land har mod-
 taget Dig.

Joseph (affides): Dette er da Benjamin, det
 Barn jeg saa ofte har baaret paa mine Arme, og
 hvis Læber neppe kunde fremstamme mit Navn!

Benjamin (betragende Teltet): Hvilken Niig-
 dom! Mine Dine blændes ved al denne Pragt! Saa-
 megen Herlighed har jeg aldrig før seet! —

Joseph (som før): Ustyldigheden faaer malet
 i hans Aansyn. Ja, i disse hulde Træk gientiender
 jeg hans og min Moder, den fromme Rachel, min
 Faders Hjertes Brud!

Benjamin. Hvem kan den velgiørende Beskyt-

ter være, som modtager Jacobs Børn med saamegen Mildhed og Pragt? (Han vender sig om, og bliver Josef vaer). Men jeg forundres! Hvem er Du, Herre?

Josef. Berolige Dig, fromme Benjamin.

Benjamin. Fremmede, Du veed mit Navn? og dog har jeg aldrig seet Dig før. — Din prægtige Dragt siger mig, at Du er en Indvaaner af Nilens Bredder.

Josef. Ja, jeg har længe boet i Memphis; men mit Hierte elsker Canaans Folkelag.

Benjamin. Du boer i Memphis? Saa har Du vist ogsaa seet den store Elephas, som modtager os med saamegen Mildhed?

Josef. Ja, Benjamin, jeg kiender ham.

Benjamin. Fortæl ham, hvor inderligt vi Alle elske ham! siig ham, at min Fader velstjerner hans Navn, og at, saasnart vi ere komne tilbage til vort Fødeland —

Josef. Til Dit Fødeland, Benjamin?! —

Benjamin. Ja, til det fordom lykkelige Land, som vor Gud selv har stienket os.

Josef. Saa Du savner da Hebrons Dal?

Benjamin. Der blev jeg jo født.

Joseph. Hos mig skal Du snart glemme den.

Benjamin. Aldrig! der have vi jo efterladt os vore Fædres Been og Herrens Altar: — nei, aldrig!

Joseph (trykkende ham op til sit Hierte): O, kære Benjamin!

Benjamin. Du trykker mig i Dine Arme; hvoraf kommer denne smaa Deeltagelse, som jeg synes at vække i Dit Hierte?

Joseph. Af Din Ungdom, af Din Ustyldighed! — Du, Din Fader, Dine Brødre, I skulle allesammen st. dse blive hos mig!

Benjamin (med ustyldig Forfærdelse): Hvordan! ere vi da for evig forjagede fra Canaan? skal Jacob og hans Børn ende deres Liv uden nogensteds mere at see Bethels gjæstmilde Grotte, Seirs Slette, og alle hine kære evigdyrbare Stæder!?

Joseph. Min Magt grunder Eder et nyt Fædresland i disse Egne.

Benjamin. Det, hvor Herren lod os sædes, er det eneste Fædresland vi kunne elske.

Joseph. Skulde mine Velgierninger slet ingen Tilfoktelse have for Jacob?

Benjamin. Er Josephs Grav da i disse Egne?

Joseph (tvingende sine Sølelser): Kiære Barn!
— Lad Israel bevare et trygt Haab.

Benjamin. Ja, — vi sætte vor Liid til Herren!

Joseph (med Udbrud): O, Benjamin!
Benjamin! hvor høit Jacob maa elske Dig!

Benjamin. Det gjør han! Jeg har indtaget Josephs Sted i hans Hierte.

Joseph (bævende): Joseph, siger Du?

Benjamin. Ja, en elsket Broder, som vi har mistet. Dengang han omkom, var jeg for spæd til at kunne tage Deel i min Slægts Kummer. Jeg fatte-
de ikke Aarsagen til dens Klager og Taarer; men jeg saae min Fader græde — og saa græd jeg med ham.

Joseph. O, Ufskyldighedens rørende Sprog!

Benjamin.

R o m a n c e .

I.

Da Døden ham rev fra vort Hierte,
ham, Jacobs høitelskede Søn,
til Herren opsendte hans Smerte
om Graven en inderlig Bøn!

For Trost i hans Siel at indgyde,
for hans Blik fremstilled man mig;
ak! han fandt jeg var Joseph liig,
og end mine Træk ham kan fryde!

2.

Med faderlig Omhu veileded
han ømt mine barnlige Fied;
som fordem han Joseph tilbeded,
gav han nu mig sin Kiærlighed.
Ham skylder min Siel Livets Goder!
nu jeg kan giengielde min Ven;
dette Hierte ham gier igien
den Omhed han fandt hos min Broder!

3.

O, Gud! hvor mit Hierte man fryder,
naar Joseph man nævner for mig!
han eied de mildeste Dyder,
var elsket og kiendte ei Svig.
For Jacob min Fader at glæde,
jeg vil naae min Broder i Dyd!
Jeg skal være min Faders Fryd,
mens begge vi Joseph begræde!

Joseph (omfavner Benjamin med Henrykkelse):
O, elskede Benjamin! lev længe, lev stedse hos denne

eie gode Fader! O, Du — Du maa holde ham
 skadesløs for det Tab han har lidt!

Benjamin. Ak! hvor kan jeg det? Det
 kan ingen! Tiden synes at forsøge hans lønlige Qua-
 ler. Siden Josephs Død ere No og Lykke vegne fra
 hans Bolig. Jeg er hans eneste Trøst, fordi mine
 Træk huffe ham paa hans tabte Søn. Jeg var ogsaa
 den, som hjalp ham at reise et Gravmæle til vor Jo-
 seph. Det staar i Palmetræernes Skygge, i den
 rolige Dal, som fordum var saa frugtbar, og nu er
 en nøgen Urken. Vi vædede det daglig med vore hede
 Taarer, og med afbedækket Hoved krævede Jacob sin Søn
 tilbage af den øde Grav!

Joseph (affides): Barmhiertige Gud! Ja-
 cob kalder paa sin Joseph — han græder paa min
 Grav — og jeg lever!

Benjamin. Men mine Brødre vandre allerede
 omkring paa Sletten — Solen er oppe, og Jacob
 sover endnu.

Joseph. Benjamin! Kunde jeg ikke, uden at
 forstyrre hans Hvile, have den Fryd at beskue min —
 Din Faders ærværdige Afsyn?

Benjamin. O, jeg kan ingenting afflaae
 Dig! Men lad os ikke vække ham. (Han drager
 Forhængen tilside, og man seer Jacob ligge sovende
 paa et prægtigt Leie).

Joseph (betragtende ham inderlig rørt og med sentlig Uresfrygt): Der slumrer han da, den ærværdige Olding! Saa see mine Dine ham da omsider igien. Alderen, som har bleget hans Hæ, har ikke forandret hans ædle Træk! Dyden selv throner paa hans Ansigt! — O, efter femten Aars Rummer, efter saamange Lidelser, fattedes jeg kun eet i min nærværende Lyksalighed: at see min Fader!

Benjamin. Hvad fattes Dig? hvoraf kommer denne heftige Sindsbevægelse?! —

Joseph. Benjamin! min rørte Siel — — Men han sover: lad mig, medens jeg kan det, følge den Følelse, som henriver mig! Lad mig knæle for den Fromme, og vade disse ærværdige Hænder med de sømme Taarer, som i dette Dieblik beklemme mit Hierte! (Han knæler, bøiede Ansigtet ned over sin Faders Hænder).

Benjamin. Fremmede, om Du var en af hans Søner, kunde Du jo ikke vise ham mere Kierlighed og Uresfrygt.

Joseph. Benjamin! er den dydige Olding ikke alle Godes Fader?

Benjamin. Jo, det er sandt.

(Man hører Trompetter paa Theatret).

Benjamin. Hvad betyder denne Krigsmusik?

Joseph (sagte): Ak! i sin utaalmodige Læng-

fel efter mit Triumphtog, kalder Folket mig allerede
til Memphis. Besværlige Væresbevijsning! Kan
jeg lilles fra min Fader!?

S i e t t e S c e n e.

Joseph. Benjamin. Jacob.

L e r z e t.

Benjamin.

Den fjerne Sang festlig, hører jeg, lyder;
denne Jubel afbryder nu Oldingens Blund.

Joseph

(henrykt):

Han vaagner op! Mig Faderblikket fryder!

Saa straaled dog engang denne himmelske
Stund!

Benjamin

(veemodig):

Hans Die aldrig meer i Dagens Lys sig ba-
der!

ak! Dig at see undtes ham ei til Trost!

Joseph

(affides, med levende Følelse):

D, Du, Din Stammes Pryd! o, evigste
Fader!

o, hvi tør ei Din Søn trykke Dig til sit
Bryst!?

Benjamin.

Jeg, ene jeg min Fader leder;
jeg er hans Trost, hans Støttestav!

Jacob

(vaagnende, med Begeistring):

Abrahams Gud! hør naadig hvad jeg beder!

See! jeg er nær min Grav;

fremmed Haand den bereder;

skal den aabne sit Skiod

der, hvor jeg ei blev fød?

D. Gud! o Gud!

er det Dit Bud,

at mit Etsv ei i Jorden

maa hvile hvor min Slægts forængst er nedlagt
vorden,

jeg ærer uden Knur den Befaling Du gav!

Ja, jeg selv, jeg vil bære her paa fremmede Stæder,

hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Benjamin og Joseph.

Abrahams Gud! Du høre hvad jeg beder!
ei min Bøn Du forkaste vil:

Kun i hans Held Du mig Lykke bereder;
Hver af hans Hjertes Længsler stil!

Jacob.

Ja, jeg selv, jeg vil døe her paa fremmede
Stæder,

hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Jacob. Benjamin, er Bonnens Time for-
loben? Jeg hører ikke Dine Brøddres Lovsange.

Benjamin. Alle Sangene ere ophørte.
Solen straalte allerede paa Himmels Bue.

Jacob. O Benjamin! hvilken Drøm har
Herren ikke sendt mig! Ventelig vilde han formilde
mine Qualers Bitterhed. Hør denne skrækkelige, men
dog trostende Drøm, som endnu svæver for min
Siel.

Benjamin. Jeg hører, min Fader.

Jacob. Jeg drømte, at jeg giennemvandre

brede den Drken, som skiller Canaan fra Nilens Bredder. Jeg gik, omringet af mine Børn, og som sædvanlig stortede jeg mig paa Dig, Benjamin. —

Benjamin. Og jeg, jeg stræbde at giøre Dig Veien mindre besværlig? ikke sandt?

Jacob. Jo, min Son! Paa eengang hørver Drkenens Hvirvelvind sig, og en Eky af Sand fordunkler Luften. Jeg, saavel som mine Dienere, skjuler Hovedet for at undgaae Døden, og jeg venter Udfaldet med rolig Tillid til Forsynet. Stormen lægger sig, Solen straalte atter frem, jeg løfter mit matte Hoved i Veiret; men ak! jeg finder mig ene midt paa en øde og brændende Stette, som naaer lige til Horizonten. Alle mine Børn havde forladt mig! —

Benjamin. Og jeg ogsaa, min Fader? Nei, nei! Du bedrager Dig: jeg var hos Dig.

Jacob. Nei, mit Barn, jeg var allene.

Benjamin. Hvem, jeg, jeg forlade Dig! Saa maatte mine Brødre da have fort mig bort?

Joseph. Hvilken Misgierning dette Barn gienkalder for min Grindring!

Jacob. Jeg var ene, siger jeg Dig. En brændende Tørst fortærede mig. Mine Kræfter svækkedes, jeg var nær Døden, og jeg opsendte allerede min Bøn til Herren: jeg bad for mine Børn! —

Benjamin. For Dine Børn, Fader!?

Jacob. Da pludselig Din Røst tonede for mit Øre—

Benjamin. Saa skyndte jeg mig dog til Dig igien, Fader! det vidsde jeg nok: jeg kunde ikke lade Dig blive ene!

Jacob. Du holdt en Fremmed ved Haanden. Han bragde mig Frugten af et Palmetræ. Han var slæn og i prægtig Dragt, han bøjede sig over imod mig: mine Dine aabnedes for Lysets Straaler, og jeg gienkiendte Josephs Træt!

Joseph (i heftig Kamp): O, min Fader!

Benjamin. Hvad! Joseph, som ikke lever mere?

Jacob. Jeg trykkede ham til mit Hierte. Jeg kaldte ham min Søn, mit elskede Barn! nei, aldrig har jeg oplevet noget sødere Dieblit! O, min Joseph! min dyrebare Joseph!

S i n a l.

Jacob.

Joseph! min Søn! o, Dit Billede er her!
 Ei Tidens Haand min Graad afortørter!

Joseph

(affides):

O, Fryd, som alvældig mig rører! —
sin Joseph endnu han har tier!

Benjamin

(til Jacob):

Had Daaren ikke længer strømme!
min Fader, Joseph død jo er!

Jacob

(med levende Udtryk):

Hvor er der Fred? vaagen, i Drømme,
synes mig steds jeg ham seer!
I hver Stemme, jeg tone hører,
jeg troer at gienkiende hans Røst!

Joseph

(affides):

Hvor hans Omhed mig rører!
hvilken Fryd i mit Bryst!

Benjamin

(affides):

Ham hans Smerte forfører!
han er dog for hver Trost!

Joseph.

Q

Jacob.

Sammen:

Intet min Graad astørrer!
 Min Son er tabt! mit Held, min Lyst!
 Al! seer jeg en Moder sig fryde,
 ved barnlig Dmhed lykkelig,
 fortvivlet maa jeg da udbrøde:
 „Saadan min Joseph elsked mig!“

Joseph

(affides):

Hvor hans Dmhed mig rorer!
 hvilken Fryd i mit Byst!

Benjamin

(affides):

Ham hans Smerte forfører!
 han er døv for hver Trøst!

Jacob.

Sammen:

Intet min Graad astørrer!
 min Son er tabt! mit Held, min Lyst!
 Berøvet Dig, min Son! min Trøst!
 ei mere jeg Verden tilhører!

Joseph

(lidenskabelig):

Nei! jeg ei kan modstaae!
 mit Hjertes Drang mig driver!
 Seg for ham knæle maa!

(Han kaster sig for Jacobs Fødder).

Benjamin

(bessyret):

Gud! hvad seer jeg!

Joseph

(gribende Jacobs Haand, som han trykker til sine Læber; affides med kvalt Røst):

O, min Fader!

Jacob

(forundret):

Hvo greb min Haand?
 Af hvis Graad
 er den vaad?

D

S y v e n d e S c e n e.

Utobal. De Forrige, (siden) Chor af
Egyptere og Hebræere af, begge
Rion.

Utobal

(til Joseph):

Egyptens glade Folk sig samlet har i Rlynger;
Dig at see i Triumph er alle Stemmers Raab;
ædle Herre! o, kron deres Haab!
modtag fortiente Priis! høit Dit Navn man lov-
spynger.

paa Cleophas kalder enhver.

Jacob og Benjamin.

Hvordan!? Han!?

Utobal.

Landets Gubber Dit Syn fornyger;
det fryder Qvinde, Yngling, Mand.

Jacob

(til Benjamin):

Min Søn! siig: var Cleophas her?

Benjamin.

Han, Fader, er Dig nær;

Din Haand hans Taare væded.

Jacob.

Saa heilig Gud mig Diding glæded!

Hvad, ædse Herre! Elephas Du er?

Tillad! — her for Din Fod modtag min Tak, Bes
 fiærmer!

(han vil knæle for Joseph).

Joseph

(afværgende det, med heftig Bæven):

Jacob knæle for mig!?

Nei! lad mig favne Dig!

Utobal.

D, her, det glade Folk sig med Jubel alt nære
 mer!

(Skuepladsen fyldes med Egyptere og Israeliter).

Joseph

(tagende Jacob og Benjamin ved Haanden):

D, kommer Begge med! Eders Leder jeg er;

Kommer, deler min Glands! deler de Høitiids-
 Glæder,
 som, for at hædre mig, Folkets Gunst mig be-
 reder!

Først i Dag min Triumph før mit Hierte er
 tier!

naar jeg har ved min Side den bedste blandt Fæ-
 dre,

kan hele Memphis see, jeg Dyben veed at hæ-
 dre,

(pegende paa Benjamin):

og at jeg statter Ufkylds Værd.

(Han tager Benjamin ved Haanden og veileder
 Jacob).

E h o r.

O, I Konger paa Jorden!

ham misunder hans Raar!

ei med Krigsgudens Torden

han Folket Bunder slaar.

Han er vor Fader vorden!

fra Ham vort Held udgaaer!

(Medens Choret synges, seer man en talriig
 Mængde Soldater og Qvinder med Blomsterkrands)

og prægtige Kogelskar gaae i Procession over Bag-
 grunden af Theatret. Efter Processionen kommer
 Triumphvognen, hvorpaa Joseph staaer, omfav-
 nende sin gamle Fader; Benjamin knæler ved des-
 res Fødder. Stort Tableau. Børn og Qvin-
 der flutte Triumphtoget).

T r e d i e A c t.

Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs Pal-
 lads. Paa den ene Side et langt Bord, som
 dog ikke maa naae lige ned til Forgrunden. Ja-
 cob og hans Sønner omringe dette Bord,
 liggende eller siddende paa østerlandsk Viis. Paa
 den modsatte Side Spillemænd, spillende
 paa adskillige af de den Tiid bekjendte Instru-
 menter. I Forgrunden Slaver og Slav-
 nder af forskjellige Nationer, syffelsatte
 med at skienke Viin i store Guld- Pokaler
 o. s. v.

F ø r s t e S c e n e.

Joseph. Jacob. Benjamin. Nephtali.
 Ruben og Jacobs andre Sønner, (Si-
 meon undtagen); Slaver og Slavin-
 der. Spillemænd. Drabanter.

Jacob.

D, lykkelige Dag! Vilde Herre, hvor Du
 er mild og heimodig! Hvorledes har en ringe Hyr-
 beskægt kunnet fortiene den Hæder Du viser den?

Joseph. Al, Du vil snart erfare, at denne Hæder er kun hvad der tilkommer Dig!

Jacob. Du værdiges at tage Sæde ved min Side — Du lader mig sidde midt iblandt alle mine Børn!

Benjamin. Ja, min Fader, alle undtagen Simeon.

Jacob. Hvordan! Simeon stjer mig endnu stedse? Hvor bliver han af? Ved han da ikke, at Huusfaderen trænger til at være omringet af alle sine Børn? Er det ikke nok, at jeg skal have Josephs Skiebne at begræde!

Ruben. Joseph! Skal Du da midt i Høitidens Glæder, i den ædelmodigste Belgierers Nærværelse — skal Du selv der ene tænke paa Joseph, ene tale om Joseph? Ere vi da ikke ogsaa Dine Børn?

Jacob. Hvordan! det er Dig, min Første fødte, som bebrejder mig min Smerte? Ruben! mindes Du da ei mere den sorgelige Dag, da I forkyndte mig hans Død? Dengang begræd I ham; nu have I glemt ham: I vare kun hans Brødre. Men en Fader har stedse Taarer for det Barn, han har tabt. — (Joseph griber Jacobs Haand, og trykker den til sit Hjerte). — Er det ikke Dig, Benjamin, som trykker mit Haand saa smt?

Benjamin. Nei, Fader, det er vor høimodige Belgiorer.

Jacob. Tilgiv mig, ædleste Herre! Jeg troede at fornemme en Søns Haand.

Joseph. Jacob! lad Simeons Skiebne ikke foruroilige Dig. Jeg har givet Befaling til at opsoge ham, og han vil snart komme til Dig. Slaver, træder tilside. — (Spillemandene og Slaverne gaar ud). I, dette Lands Døttre, stemmer Eders Gulds harper; følger min Undervisning, synger til Harpens Klang, og prisef Gud, ham den Store, den Almægtige, den Uvise!

Jacob. Hvad hører jeg! Hvordan, Herre? følger Du vor Lov?

L o v s a n g.

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner!
 Israels Børn! synger i Chor!
 Preis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

En ung Pige.

Den Evige frugtbargjør Jorden!
 han hersker paa Hav og paa Land!

hans Røst toner høit i hans Torden!
hans Bælde Intet maale kan!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v.

En anden ung Pige.

Hver Blomst, som vore Bierge girer,
Hyrdens Hiorde, som giøre ham riig,
hvert Ar, som paa Agrene spirer,
ere Gaver, Herre, fra Dig!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v.

En tredje ung Pige.

Den hulde livsalige Mage,
Ungmeen blufærdig og skion,
af Skaberens Naade modtage
sm Elskov og moderlig Løn!

Almindeligt Chor

af Mænd og Qvinder.

Bryder ud i Sang, Millioner!
Israels Børn! synger i Chor:

priis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

Jacobs Sønnen.

Priis Herren, som i Himlen throner!
 Vi ham Alle love i Chor!
 priis hans Magt i hellige Toner!
 Alherren er evig og stor!

Uden Scene.

Utobal. De Forrige.

(Alle reise sig fra Bordet).

Utobal

(til Josef):

Edle Herre! lad Lovsangen ophøre og Harperne tie! Forgieves var Du Egyptens Velgiører — forgieves har Pharaos gjort Dig til Rigets første Mand, næst efter sig selv: misundelige over Din Hæder og Dine Dyder, vove Dine Fiender at anklage Dig.

Josef (rolig): Anklage mig! og hvad er da min Brøde?

Utobal. At Du, uden Pharaos Minde, har modtaget et fremmed Folkeslag — at Du har skienket det den Bistand, som var hans Undersaatter forbehol-

den — og at Du har labet en ringe Hyrde dele de Hædersbeviisninger, som ene vare Dig bestemte.

Jacob (til Joseph): Høimodige Mand! Skulde vi have neddraget Førfølgelse og Ulykke over Dit Hoved?

Joseph. Vær uden Frygt, gode Olding!

Utobal. Allerede søge nogle nedrige Uslinger, at sætte Spliid imellem Egypterne og Canaans Folk; der er allerede tilføiet disse Fremmede adskillige Fornærmelser —

Joseph (heftig): Fornærmelser mod Canaanisterne? Vee de Straffkyldige! Men jeg iler til Pharaos Throne. Den ædle Konge skal høre Sandheden. Herren vil vise sin Retfærdighed og mine Fiender skulle beskæmmes! I, Jacobs Sønner, giennemiler Memphis; bringer Eders Benner og Lyende til mit Pallads; med mit Hoved er jeg Borgen for deres Sikkerhed. Og, I, Egyptere! ved den Gud, som lærte mig at forebygge Eders Glendighed, ved Ham sværger jeg, at enhver, der vover at løfte sin Haand mod Israels Børn, skal strax straffes med Døden! — Drabanter, følger med disse Fremmede, og beskytter dem mod enhver Overlast. Du, Benjamin, bliv Du hos Din Fader. (Joseph gaaer med Utobal ud af den ene Side, og Jacobs Sønner, efterfulgte af Drabanterne, af den anden).

Tredie Scene.

Jacob. Benjamin.

Jacob.

Engel fra Himmelen! gid den Eviges Bølg-
nelfer —!

Benjamin. Han kan ikke mere høre Dig, min
Fader.

Jacob. Hans Fraværelse maa ikke kiste vore
Bønner. Benjamin, fiend Taknemmeligheds Vælde:
naar jeg hører vor Velgjørsers Stemme, saa fare
der en Gysen igiennem mit Hierte —!

Benjamin. Han kan heller ikke see paa Dig
uden den heftigste Sindsbevægelse; og før, da Du
sov, og jeg fortalte ham om min Kierlighed til Dig
og om Dine Dyder, saa bødte han sit Ansigt over
indtob Dig, og Taarerne trillede ham ned ad Kin-
derne.

Jacob. Hvorledes! Han, Menneffeslægts
Frelfer, har ydmyget sig for Jacob?

Benjamin. Ja, min Fader, „Benjamin,“
sagde han til mig, i det han kastede sig for Dine Fø-
der: „jeg hædrer i dette Dieblisk Din Faders Alder-
dom.“

Jacob. O, Held hans Forældre! Held den Fader, som kan kalde ham Søn!

Benjamin. Og tusindfold Held det Barn, som kan kalde ham Broder!

Jacob. Til hvad Sted er det vor Beskiermer her har bragt os?

Benjamin. Til et prægtigt Pallads. Guld og Hertilighed straalte allevegne.

Jacob. Hans Rigdom maa da være meget stor?

Benjamin. O Fader! dersom Du kunde see hans prægtige Dragt! Du har aldrig kiendt Maa-gen!

Jacob. Han er omringet af Drabanter?

Benjamin. Og af Tienere og Slaver! een Dag forflog vist ikke til at tælle dem allesammen.

Jacob. Han er elsket af Folket?

Benjamin. Du herde jo dets Fryderaaß ved Triumphtoget.

Jacob. Og dog har han Fiender!

Benjamin. Men, Fader, sig mig: hvorfor har man Fiender, naar man gjør det Gode?

Jacob. Fordi der gives onde Menneffer, min Søn. — Man kalder ham Elephas?

Benjamin. Ja, min Fader.

Jacob. Er han født i dette Land?

Benjamin. Det veed jeg ikke.

Jacob. Afmal mig hans Ansigtstræk, som mine Dine ikke kunne see.

Benjamin. Hans Træk ere ædle, hans Stabning rank, hans lysebrune Haar falder i Loffer ned paa hans Skuldre —

Jacob. O Benjamin! Du gientkalder mig Josephs Billede!

Benjamin. Hans Ansyn er mildt og livsfulgt; hans Røst er —

Jacob. O, mit Dre troede mere end een Gang at høre Josephs Røst!

Benjamin. Han er neppe de tredive Aar.

Jacob. Om trent saa gammel vilde Joseph nu være!

Benjamin. Min Fader! hvorfor vil Du lade disse frugtesløse Erindringer fornye Din Smerte? Du veed jo desværre allfor vel, at Rachels Søn, at min Broder ikke mere lever.

Jacob. Ja, jeg veed, at han er tabt for mig! Ja, jeg har Uret i, uafslædig at erindre ham. Opfylder Du ikke hans Plads i mit Hierte? O, min Benjamin, uden Dig maatte jeg leve ene og forladt! Dine Brødre have Børn: de have Alle glemt mig!

D u e t.

Jacob.

O, Du, Din gamle Faders Stytte,
Du aldrig, aldrig skal forlade mig!

Benjamin.

Dig skal jeg med mit Liv beskytte!
Jeg stedse, stedse skal vejlede Dig!

Jacob.

Mit Syn er slukt; jeg Lys ei seer!
Du aldrig, aldrig maa forlade mig!

Benjamin.

Jeg stedse, stedse skal vejlede Dig!

Jacob.

Skiondt Alderens Vinter mig truer,
dens Byrde mig ei trykker ned.

For ingen Sammer meer jeg gruer!

(favnende Benjamin):

end har jeg barnlig Kierlighed!

Joseph.

Sammen:

Benjamin.

Fra min Fader mig Intet river!
hos Dig jeg evig, evig bliver!

Jacob.

D, elskte Barn! Du mig opliver!
Min Omhed være maa Din Løn!
Seg min Velsignelse Dig giver!
Kom i min Favn! kom, elskte Søn!

Benjamin.

Gud! jeg veilede kan min Fader!
trygt paa sit Barn han sig forlader!
D, min Skiebne er himmelsk Skion!
Opfyldt Pligt bringer selv sin Løn!

Sammen:

Jacob.

Kom i min Favn, heitelsfte Søn!

(Han lægger sin Haand paa Hovedet af den knæ-
lende Benjamin, som derpaa kaster sig i Didingens
Arme).

F i e r d e S c e n e.

Jacob. Benjamin. Simeon. Uzael.

Simeon.

Hvor fører Du mig hen?

Uzael. Elephas har befalet, at Du skal blive hos Din Fader. (Uzael gaaer).

Femte Scene.

Jacob. Benjamin. Simeon.

Benjamin.

Det er Dig, Simeon? D, kom og hielp mig at troste vor Fader.

Simeon. Jeg! — Jeg troste ham, Benjamin?

Benjamin. Ja; Du er jo hans Søn ligesaa vel som jeg.

Simeon. Hans Søn!? — Hvor er Jacob? hvor er vor Fader?

Benjamin. Seer Du ham ikke?

Simeon. Jo, jeg seer ham! — og Hævnens Engel ved hans Side!

Benjamin. Tys! bedrøv ham ikke. Han elsker Dig bestandig.

Simeon. Det, just det er min Straf! Dig kan han trykke til sin Faderbarm. Dengang jeg var dydig, var det min Fryd at see ham — nu forfærdes jeg ved hans Uafsyn!

Benjamin. Ved hans Afsyn? han, det levende Billede af Fredens og Varmhertighedens Gud! — Simeon! betroet mig Din Sorg! hvad Brode har Du begaaet, at Du strækkes ved Din Faders Afsyn? Kun Morderen kan martres af flige Nag, men Du —

Simeon. Tael ikke ud!

Jacob, (nedstunken i sine Betragtninger, sultet dybt): O Joseph! Joseph!

Simeon. Han nævner Joseph! Retfærdige Gud!

Benjamin. Ja, om ham taler han stedse.

Jacob. Var det ikke Simeons Røst? — Simeon! hvorfor slyer Du mig? Hvis Du martres af nogen-svar Sorg, hvor Du da ikke betroet Din Fader den? Hvem kan bedre bringe Rolighed tilbage i Din Siel? Min Søn, aabne mig Dit Hjerte! siig mig Aarsagen til Din Kummer!

Simeon. Aldrig! aldrig!

Jacob. Skulde Du da være ligesaa ubillig som Dine Brødre? Vilde Du kebreide mig de Taarer jeg fælder over Josephs Skiebne? Simeon! Du er selv Fader: dersom et uventet Slag berovede Dig et af Dine Børn — min Søn, kunde da Liden selv trøste Dig?

Simeon. Fader! Du sonderflider mit Hjerte!

Jacob. Og Dine Brødre troe dog, at jeg foruretter dem, ved at begræde det Barn, som ikke mere er til. De Uafnæmmelige! de kiende kun lidet til en Faders Hierte. — Giv mig Din Haand, Simeon! kom! troe mig! det Barn en Fader giver Fortrinet, er stedse det, som er hos ham — er stedse det, som elsker, og trøster ham.

Simeon. Jeg synker under denne Godhed!

Jacob. Jeg kiender Dig, Simeon. Dit heftige og brusende Sindelag har ofte fiernet Dig fra mig. Du forsmaaede stedse Dine Brødres Forlystelser, de uskyldige Glæder ved Din Fædrenes Arne. Du hærdede Dig paa Jagten, ved Vaabeniid og krigeriske Sytter; men skulde Dit vilde Mod — skulde Skovens Eensomhed og Din daglige Vane, at udgypde Dyrenes Blod, ogsaa have hærdet Dit Hierte? skulde Du være bleven ond? — Simeon! skulde Du have begaaet nogen Misgjerning? skulde Du have udøst uskyldigt Blod?!

Simeon. Nei, nei, aldrig: mine Hænder ere rene for Menneffets Blod; men, o Gud! —

Benjamin. Min Fader! hvi vil Du mistænke Simeon for en Misgjerning? Er han ikke Jacobs Søn? Kan Din Slægt vel blive straffelydig imod Menneffene og den Evige?

Simeon (med Udbrud): Jacobs Slægt vil arve Herrens Forbandelse!!

Benjamin. Gud! hvad siger Du, min Broder?!

Simeon. D, tilgiv! Mine forvilbede Sandser —

Jacob. Nei, Simeon! Herren har sagt til sin Diener: „I Egypten skal Du velsigne Dine Børn. „Konger skulle fødes af dem, og Din Aftom, saa „talriig som Sandet paa Havets Bund, skal strække „sig over den ganske Jord.“

Simeon. Men han har ogsaa sagt: „Simeon, Ildgierningsmanden, skal ikke dele Jacobs Hæder!“

Jacob. Hvo har aabenbaret Dig Herrens Ord?

Simeon. Han har ogsaa sagt: „Joseph skal være den frugtbare Green —“

Benjamin. Hold inde, min Broder! Hvorfor taler Du om Joseph?

Jacob. Grusomme! veed Du ikke, at han ikke mere er til?

Simeon (i Vildelse): O Smerte! o, vilde Nag!

Jacob. Have ikke alle mine Børn sullet over hans Død?

Benjamin. Jeg, som kun var et Barn,
jeg husker endnu, hvor jeg begravde ham!

Simeon. Jeg kan ikke længer døve min Sam-
vittighed! Abrahams Gud forfølger mig! Jeg seer
Straffens Engel! han kalder paa mig! — han truer
mig! — han slæber mig hen for min Dommer! —

Jacob. Ulykkelige! hvad har Du da for-
brudt?

Simeon. O Jacob! Du vil forbande mig.

Jacob. Forbande Dig! — O Himmel!

Simeon. Jeg har begaaet en Misgjerning! —

Jacob. En Misgjerning?! Og Du nævnede
Joseph?

Benjamin. Onde Menneſte! ſkulde Du have
ſlaaet ham ihjel?

Simeon. Nei, nei! Dersom den Evige er ret-
færdig, ſaa lever han; han maa leve, for at ſtraffe
ſine ſkyldige Brødre!

Benjamin. Sine ſkyldige Brødre!

Jacob (med Glædens Udbrud): Joseph ſkulde
ikke være død! — I femten Aar har jeg fældet Taa-
rer, og det have I kunnet taale!

Simeon. Alle Dine Taarer ere faldne gloende
paa mit Hierte!

Jacob. Men var det ikke Dig, ſom forkyndte-
mig, at et Udyr havde ſonderrevet ham?

Simeon. Jeg bedrog Dig.

Jacob. Udtrede Dine Brødre ikke ved deres Hiemkomst den heftigste Smerte og udstødte høie Klagestrig?

Simeon. De bedroge Dig.

Jacob. Var det ikke Dig, som rakte mig hans blodige Kiortel, og sagde til mig med huul Røst: „Græd, Fader! græd! Din elskede Son lever ikke mere!“

Simeon. Jeg bedrog Dig bestandig.

Jacob. Trolose! Til hvilke Egne have I da ført ham? Paa hvad Sted i Verden skal jeg finde ham?

Simeon. Det veed jeg ei.

Jacob. Men hvis var den Kiortel Du rakte mig?

Simeon. Josephs.

Jacob. Farvet med hans uskyldige Blod!?

Simeon. Nei, kun med Blodet af et Lam, som jeg havde slagtet. — Jacob! Din Joseph sank ikke som et Dffer for glubende Dyr: selv de vilde have skaanet hans værgeløse Uskyld. Et vildere Uhyre frydede sig ved hans Sieleangest — lædskede sig paa hans Taarer — og dette Uhyre: det er mig!

Jacob. Misskændelige Gud! det er for meget! Mellem disse Bødler levede jeg! — over dem lykte jeg

min faderlige Velsignelse! — over dem — dem, som —!
 (I en stærk og skrækkelig Tone): Hvor har Du gjort af Din Broder?

Simeon (med sagte og sfielvende Stemme):
 O! det er den Eviges Forhør over Cain!

Benjamin (med blid og svag Røst): Hvor har Du gjort af min Broder?

Simeon. Jeg kunde ikke bræbe ham. Den Almægtige holdt Dolken tilbage, som var løftet mod hans Bryst. Kræv ikke hans Blod af mig: det flød ikke. —

Jacob. Hvor gjorde Du af ham?

Simeon. Jeg solgte ham.

Jacob. Solgte ham!

Benjamin. Israels Blod mellem Slaver!

Simeon. Min Fader! —

Jacob. Jeg Din Fader?!

Simeon. Du har Ret: jeg er forskudt! forloren! Jeg bør ikke mere navne Dig ved dette hellige Navn.

Jacob. Og Dine Brødre ere da ligesaa straffylbdige?

Simeon. Jeg er mere fylbdig end de alle.

Jacob. Troløse! hvad kunde forlede Eder til denne gruelige Misgjerning?

Simeon. Avind, Had, Misundesse. Du tal.

de kun om Joseph — Du elskede kun Joseph — og Joseph blev os forhadt! Vi besluttede hans Undergang, D, vidste Du, hvad jeg fra den Dag af har lidt! Kunde Du see mine Qualer, mine Nag! Den Almægtiges Haand rånede mig som Cain! han forvilbede min Fornuft, han udtørrede min Hierne, lod Sygdom tære mine Lemmer, og brændte Brodermorderens Tegns paa min Pande! Forgieves søgte jeg Trøst hos min Huustro, i mine Børns Arme: — Kiender Misbæderen Hvile? Jeg flyede mit Fædrene-Lag; jeg forlod mit søvnlose Leie; jeg slakkede om i Skovene; jeg lagde mig paa Bredden af de vilde Strømme, paa Fieldpynterne, hvor Stormen hvinede om min nøgne Iffe! mine Strig kaldte paa Joseph: min Stemme forsoandt i Draken. Den stærke Gud forfulgte sin Hævn: jeg var uslykkelig og Misbæder!

Jacob. Simeon!

Simeon. Jeg søger ikke at røre Dit Hierte. Jeg kiender min Forbrydelse. Den Evige har ikke tilgivet mig; Du maa være ligesaa uforsonlig som han. Det er mig, mig er det, som berøvede Dig Din elskede Søn! Det var mig, som drog Kiortelen af ham — kort: det er mig, som har solgt mit Blod, Dit Blod, Abrahams Blod! Her ligger jeg i Støvet for Dine Fødder; straf mig! forband mig! forband Simeon og al hans Afkom i fierne, fierne Led!

Jacob. Brødens Gud! — Men hvad er det for en Støi jeg hører?

Benjamin. Det er mine Brødre, som komme tilbage.

Jacob. De Forrædere!

S i e t t e S c e n e.

Jacob. Benjamin. Simeon. Ruben.
Nephtali. Alle Jacobs Sønner,
(Joseph unbtagen).

Ruben.

Ved vor Velgjørens høimodige Omhu kunne vi nu —

Jacob. Tor I komme Eders Fader nær?

Ruben. Hvad er vor Forbrydelse?

Nephtali. Hvad have vi gjort?

Jacob. Forhærdede! derom vove I at spørge?!
I have da glemt det?

Ruben. O Jacob, min Fader!

Jacob. Væse I ikke paa min fortørnede Pans
de den Almægtiges Dom, som fordømmer Eder?

Nephtali. Mine Brødre! Simeon!

Jacob. Hvad I have gjort? Hvordan! Naar

ber Samvittighedens Stemme da ikke løbt i Eders
Siels Jnderste: „Joseph! Joseph!“ — ?

Ruben og Nephthali. Vi ere forlorne!

Benjamin (kaster sig paa Knæ): Barmhjer-
tighed, min Fader! Benjamin antaaber Dig om Naas-
de for dem!

Jacob (føgende Benjamin): Benjamin! til at
forlade disse Vastefulde! Skal Ufkyldighed søge Sam-
qvem med Forbrydelsen? Kom, kom, min Søn! Du
allene er mit Blod, Du allene er Israels Blod!

Fleerstemmigt Musiknummer.

Jacob

(heftig):

Kom, Benjamin, kom! flye dem, mens endnu
Du er god!

Din Broder de dræbde! dem al Naturen ha-
der!

Nephthali, Ruben og de andre Brødre.

D, tilgiv! tilgiv os, min Fader!

(knælende):

See! vi skielve her for Din Fod!

Benjamin.

See Dine Børn! de for Broden har gjort
Bod!

Jacob.

Mig have I i Sammer slyttet;
Eders Broder have I myrdet:
og I vente Naade af mig!?

Simeon.

Paa mig Du ene hævne Dig!

Jacob

(med Kraft):

Vent aldrig Naade af mig!

Syvende Scene.

De Forrige. Joseph. Utobal. Uzael
(og) Folge.

Ruben

(iler Joseph imøde).

O Herre! kom hielp os i Nøden!
formild vor Fader i hans Harm!

Brødrene.

O Herre! kom, hielp os i Nøden!

Simeon.

Kun jeg forlebed dem til Brøden:
 paa mig kun falde al hans Harm!
 Jeg Joseph overgav til Døden.

Brødrene.

Paa mig kun falde al hans Harm!

Jacob.

Bort herfra! Eders Deel i Brøden
 fordobbler min billige Harm!
 Min Joseph I rev af min Arm!
 Slipper mig! befrygter min billige Harm!

Brødrene.

I Himmels Navn: barmhiertig vær!

Jacob

(med den højeste Kraft):

R e c i t a t i v.

Slipper mig! hvis ei jeg forbander
 Jer!

Brodrene

(forfærdede):

Store Gud!

tæl ei ud!

Joseph

(trædende henimod Jacob, hvis Haand han griber).

Seg, Jacob, Dig bønkalder:

Ei Du maa forbande Din Slægt!

Jacob.

Forbandelsen den selv nedkalder;

den rammer dem med Hævniens Vægt!

Joseph.

See vi ei Herren i sin Naade

tilgive det Sind, som gjør Bod?

I Jacobs Siel bør Hævn ei raade!

Kan han forbande sit eget Blod!? —

Jacob

(affides):

At jeg er svag, jeg kan fornemme!

O Gud! min Taare triller heed!

Uk! Skal jeg høre Mildheds Stemme,

og gienfienke Synderne Fred?!

Brødrene
(indbyrdes):

Sesft ene, fiden fammen:

Seg alt kan høre Haabets Stemme;
den daler i mit Hierte ned!
Vor Brøde huld han vil forglemme;
kun dette Haab os skienker Fred!

Joseph
(affides):

Al deres Brøde vil jeg glemme
og skienke dem Ulyksalighed!

Jacob (til Joseph): Herre! Du begiærer, at jeg skal tilgive dem? o, men dersom Du kiendte deres Forbrydelse! —

Benjamin. De ere straffskyldige, men de ere dog Dine Børn!

Jacob (som før): Skulde Du kunne troe det? —: de Ulyksalige! de have solgt Joseph, min Søn, deres Broder!

Ruben. Vore Hiertenag overgaae Din Smerte.

Nephtali. Jeg vilde kisse ham tilbage med mit Blod!

Ruben. Det var til dette Land han blev ført. Tillad os —

Nephtali (med stigende Ild alle de følgende Replikker): Vi ville giennemile hele Egypten, og saa snart vi have fundet ham —

Ruben. O, saa ville vi ydmyge os for ham! —

Simeon. Jeg skal boie min Pande i Støvet! —

Ruben. Vi skulle sønderbryde hans Lænker! —

Simeon. Jeg skal smedde dem om disse misbæderste Hænder! —

Nephtali. Og maa det saa være, saa sølge vi os Alle til Slaver, for at bringe ham tilbage i Dine Arme! (de ville Alle ise ud).

Joseph (fyrig): Jacobs Søner! tover; Eders Hjertes ere angergivne; I søge Eders Broder; I ville bære hans Lænker: velan! I skulle finde ham igjen!

Simeon. Herre! hvilket Haab giver Du os?!

Jacob. Min Son, min Son skulde blive mig tilbagegivet!?

Simeon (mødt): Hvor han maa have os!

Joseph. Han elsker Eder endnu.

Simeon. Han vil see os igien med Ræds-
sel!

Joseph. Han har allerede tilgivet Eder.

Jacob. O, Herre! stil min Længsel! led mine
Fied! før mig til min Søn!

Joseph (bævende): Berolige Dig, ærværdige
Olding!

Jacob. Siig mig — siig mig hans Skiebne!

Joseph. Den er glimrende — i dette Dieblis
den lykkeligste i Verden!

Jacob. Han er da ikke mere Slave?

Joseph. Han er yndet af en stor Konge — el-
sket af et taknemmeligt Folk —

Jacob (med heftig Bæven): Det jeg føler —
denne Røst — mit Hjertes Drift — o Herre! forbarm
Dig: giv mig min Søn tilbage!

Joseph (lidenkabelig): Fader! her ligger han
for Dine Fødder! Jeg er Joseph!

Alle (synkende paa Knæ): Joseph!?

Jacob. Min Søn! min Søn!

Joseph. Ja! — ja! Din Søn!

Jacob. O, evige Miffundhed! vil Du virkelig ikke bedrage det faderlige Hjerter?! — Du, som jeg faalænge har begravet, føler jeg Dit Hjerter banke op imod mit!?

Joseph. Min Fader!

Jacob. Jeg kan ikke see Dig, Joseph — men jeg føler — ja, jeg føler, at det er Dig!

Benjamin. Ja, det er ham!

Joseph. Din Joseph!

Jacob. Barmhertige Gud! skient mig endnu den sidste Gunst, og lad mig blot nogle Dage overleve denne Lykke!

Joseph og Benjamin (kysfende hans Hænder): Længe! længe!

Jacob. Nei, Børn! jeg er en Wandrer, som stunder til Hvile. Graven venter mig; lad mig synke fra disse Arme ned i dens Skød!

Joseph. Fromme Diding! lign den Evige i Mildhed — lad ikke mine Brødres Anger være spildt! — tilgiv Dine Børn!

Jacob. Joseph! jeg er jo Fader.

Benjamin. Fader! nu skal Du aldrig mere græde!

Joseph (som har veist sine Brødre): Saa staa-
ler da den Dag, hvorom mine Taarer have anraabt
Himlen: jeg staaer midt iblandt min forsonede
Elægt!

Brødrene. Broder! Joseph!

Joseph. Simeon! ulykkelige Simeon! kom til
mit Hierte!

Simeon. Hvem? jeg!

Joseph. Joseph har tilgivet Dig!

Simeon. Det kan Du ikke.

Joseph. Jo! jo! — Kiære Benjamin, Din
milde barnlige Stemme forstaaer bedre at trænge ind
i en Ulykkeligs Hierte: gaae Du, og stenk mig
hans Kiærlighed!

Benjamin. Simeon! staae ikke Dine Dine
mod Gorden: see paa Joseph — han beklager Dig,
og elsker Dig!

Joseph. Min Broder!

Simeon. D Dyd! Din Vælde giver mig til-
bage til mig selv! — Joseph!

Joseph. Kald mig Din Broder! (han ud-
breder sine Arme).

Simeon (synker i dem). Broder!

Benjamin. Tak, Afgode!

Simeon. Fader! Du hvis Dage jeg for-
tede, Du, som jeg skede, men som jeg kedse elsker
de: kan Du tilgive den angrende Forbryder?

Jacob. Ja, Faderen tilgiver sin Son — og
elsker alle sine Børn!

Alle Brødrene. Fader!

Joseph. Lykken er vendt tilbage! Pharaos har
erkiendt min Uskyldighed, og tager kjerlig imod den
dydige Diding! Fader! elskede Fader! blandt os
skal Du leve! —

Jacob (favnende Joseph og Benjamin, medens
de Andre kysse hans Hænder): Blandt Jer vil jeg
døe!

Slutnings- Chor.

Alle.

Milddhedens Gud! lovet Du være!
ved Dig, ved Dig Haabets Morgen oprandt.

Jacob.

Min Joseph atter jeg gienfandt!

Joseph.

Din Afkom Din Dmhed gienvandt.

Simeon.

Ei mine Nag mig meer fortære!

Jacob.

Bed Dydens Kraft—

Joseph.

Til Sandheds Tre
 os Dmhed til hinanden bandt!

Alle.

Bed Dydens Kraft, til Sandheds Tre
 os Dmhed til hinanden bandt!

